

Kouzla se dějí každý den

Uplynul rok od rekonstrukce, dokončují se poslední úpravy a my se těšíme z toho, že můžeme naše klienty potěšit pravidelnými aktivitami a hosty, kteří za námi v červnu dorazili. A že jich nebylo málo.

V rámci projektu Ježíškova vnoučata k nám začátkem června zavítal kouzelník a iluzionista Pavel Dolejška se svým vystoupením. Mladý kouzelník, který byl pozitivně naladěný a kterému za celou dobu jeho vystoupení nechyběl úsměv na tváři, dokázal všechny uchvátit a vtáhnout na pár okamžiků do tajů kouzel a iluzí. Klienti zapomněli na svá trápení a vystoupení si náležitě užili o čemž vypovídal pohled na jejich tváře plné nadšení a radosti. Pavel Dolejška, nejen, že je profesionál, ale je to i člověk, který má dobré srdce.

Prsty se Kataríně Ševčíkové hbitě pohybovaly a harfa se rozezněla v líbivé a uklidňující tóny. Klienti si za doprovodu umělkyně mohli dopřát uvolnění a zklidnění srdcí a myslí. Paní Katarína u nás nebyla poprvé a věříme, že i za rok za námi zavítá.

Děti z 1.B, 3.B a 4. A, ZŠ Husova náměstí a jejich třídní učitelky Jana Kracíková, Mgr. Jana Cyrany a Mgr. Květoslava Jará za námi dorazily s bohatým programem. Hudební, taneční a recitační program byl veselý a poutavý. O gymnastické vystoupení se postarala paní učitelka PaedDr. Jitka Jermářová. Těšíme se na další vystoupení, které nám děti a jejich vyučující přislíbili.

K zábavě patří i práce, naši klienti pod taktovkou aktivizačních pracovníků vyrobili nádherné keramické obrazy, pouiringové obrazy na téma „Roční období“, které jste mohli vidět na výstavišti v Lysé nad Labem, která byla zaměřena na práci seniorů. Celá výstava nesla název „Senior-šikovné ruce našich seniorů“ Otakar Drozda, náš klient, přispěl svými povídkami a vy, milí čtenáři si jednu z nich můžete přečíst. Najdete ji pod názvem „Pátek třináctého“.

Měsíc se chýlí ke konci a jaké by to bylo, kdybychom nevyužili náš sál k tanci. Petr Veleta, taneční a baletní mistr Národního divadla, který umí rozhýbat kohokoliv, o tom přesvědčil i naše klienty. Sál se proměnil v taneční parket a nikdo nezůstal sedět bez pohybu. Taneční energie pohltila každého a čas jako by se zastavil.

Stejně jako Pavel Dolejška, tak i Petr Veleta za námi zavítal v rámci projektu „Ježíškova vnoučata“. I jemu stejně jako dárcům, kteří tato vystoupení zajistili patří velké dík.

Červen byl vskutku nabitý a já si uvědomila, že kouzla se dějí každý den, jen na to občas zapomínám.

A proto vám všem i za kolektiv pracovníků přeji krásné léto, plné pohody a radosti a nepameneňte, že kouzla se dějí každý den.

Markéta Adlová

vedoucí přímé péče a aktivizace

Svatba v pátek třináctého

Snoubenci, z rodiny mé manželky, se rozhodli, že pověra a smůla v pátek třináctého bude popřena uzavřením sňatku v tento den v odpoledních hodinách, v Roudnici nad Labem. Pozvání na svatbu jsem přijal, a protože jsem tento den měl v opravně trolejbusů zkrácenou dopolední službu do dvanácti hodin, našel jsem si v jízdním řádu odjezd autobusu z Prahy Florence s dostatečným předstihem na místo dojezdu. Samozřejmě jsem ráno do práce odešel již ve slavnostním oblečení.

Při přidělování jsem dostal mimořádně rozsáhlý pracovní list s mnoha závadami, z nichž jedna byla i oprava brzd. Protože ten den se zkrácenou šestihodinovou směnou nebylo možno všechny opravy, zaměřil jsem se jen na ty nejdůležitější. Při zkoušce opravených brzd jsem ale zjistil, že vozidlo má i nadále delší brzdovou dráhu, než byla předepsána. Oznámil jsem to mistrovi a on řekl, že si to přezkouší. Ukončil jsem směnu a při sprchování jsem uslyšel zvláštní ránu. Pan mistr zkoušel účinnost brzd proti zavřeným vratům a vyrazil je z pantů. Tím pádem došlo k další debatě a já po příjezdu k autobusovému nádraží Florenc zjistil, že autobus je již několik minut pryč.

Začal jsem řešit situaci dojetím městskou dopravou na okraj Prahy a toužebně čekal na stopa. Ačkoliv stopování bylo v této době velmi atraktivní, čekal jsem poměrně dlouhou dobu, než mi zastavil nákladní automobil vezoucí uhlí. Čas utíkal jako voda a řidič končil jízdu ve Veltrusích. To jsem celou cestu musel sedět na korbě, na uhlí. Já byl stále nervóznější. Další

vozidlo mi zastavila dodávka, jehož řidič byl zřejmě malíř pokojů a já dojel v sedě mezi pytlíky s barvou a špinavými kbelíky až k odbočce z teplické silnice na Roudnici. Tam již byl provoz velmi slabý, takže jsem se musel spokojit s řidičem na starém rozviklaném motocyklu, který mě dovezl až 1 km. Od cíle.

Svatbu jsem sice nakonec stihl, ale zděšení těch, kteří na mne čekali bylo nevídané. Můj sváteční úbor měl černý nádech od uhlí, část kalhot zářila několika pestrými malířskými barvami a záda saka měla krásný ornament od stříkajícího oleje z řetězu dobře mazaného motocyklu. Toto vše bylo ukončeno sháněním a propůjčením náhradního oblečení od sousedů a na poslední chvíli jsem přece jen tu svatbu stihl.

Tak nevím, zda ten pátek třináctého je opravdu jen pověra.

Psal se rok 1970.

Pan Otakar Drozda, klient Městského centra komplexní péče